

Kdor nima vere, ne more imeti milosti

Tako je menda učil sv. Frančišek. Z drugimi besedami, nihče ne more prejeti milosti od Gospoda, če ne upošteva njegovih zapovedi. Imeti vero pa navsedanje ustreza verovanju in življenju tistega, kar človek verjame in posledično tudi izvrševanju Božje Besede, zlasti v tem, kar od nas najbolj zahteva, to je ljubezen do bližnjega in če navežemo na prejšnjo nedeljo o bratskem opominjanju, kar hkrati pomeni tudi pogum in iznajdljivost, celo privilegij, če seveda od brata pričakujemo to, kar sami izvršujemo in živimo, ta nadaljni privilegij je torej odpuščanje. To je matematično natančno enako ali enakovredno od ljubezni do bližnjega, a s to razliko, da ta možnost vključuje dokazano ponižnost, celo več, junaštvo in iskrenost. Ponižnost zato, ker odpuščanje storjenih kaznivih dejanj vedno vključuje odrekanje lastnega ponosa in neupravičenih konceptov povzetka pravičnosti in maščevanja; zato vključuje tudi ordekaneje samemu sebi. To je junaštvo, ker pri odpuščanju ne moremo korenito spremeniti svojega odnosa in miselnosti, saj smo poklicani, da sprejmemo odločitev, za katero drugi menijo, da je absurdna, npr. premagovanje občutkov zamere in grajanja do tistih, ki so nam storili krivico, še posebej, če so resne. Odpuščanje za kulturo našega časa je enakovredno doživljanju nezaslišanega in nerazumnega, človeško nepredstavljivega. Po drugi strani pa iskrenost v odpuščanju pomeni, da se izvaja brezpogojno in namerno, odločno in brez ostanov grenkobe in sovražnosti. Zanikanje samega seba do drugega, ker ta praksa vključuje sprejemanje sovražnikove osebe, ki ji odpustimo v njegovi integriteti; da je drugi dobrodošel kljub oviram in omejitvam, ki me ločujejo od njega. Do sedemdesetkrat sedemkrat namreč. Nenavadno dejanje za tiste, ki so navajeni logike maščevanja, zamere in sovražnosti, ki pa ima vsakič, ko se uresniči končni učinek vedrine in notranjega miru: kdor uspe odpustiti z iskrenostjo in nezainteresirano radodarnostjo, dobi olajšanje, notranjo osvoboditev s samim seboj in z drugimi. Odpuščanje povzroča osvoboditev tistega zatiralnega, suženjskega, ki nam ga daje breme sovražstva in sovražnosti. Točno to je rekel Buda: "Odpuščajte drugim, ne zato, ker si zaslužijo odpuščanje, ampak zato, ker si vi zaslužite mir." No ja, Jezus gre dalje. Toda kje najti spodbudo, ki nas vodi, da zaživimo to junaško dejanje, ki ustreza božanski zapovedi ljubezni? Kje najti motivacijo, ki nas žene k uresničitvi? Današnja evangelijska prisposoba nam kaže smer, ki razkriva naše slabo počutje do Boga. Pravzaprav bi bili bolj nagnjeni k odpuščanju sovražnikom, če bi upoštevali svoje stanje grešnosti in ubožnosti do Boga: primerljivo je z dolgom insolventnega dolžnika, ki je s svojim gospodarja sklenil tako ogromen dolg, da ga s lastnimi sredstvi in možnostmi ni mogoče nikoli poplačati. Zahvaljujoč grehu je človek tako dolžan Bogu, da nič na tej zemlji nikoli ne more pogasiti njegove neizmerne ljubezni; njegove pomanjkljivosti so takšne, da zaslužijo neizprosno in dokončno Božjo obsodbo. Deset tisoč talentov, omenjenih v prisposobi, bi lahko pomenilo javni dolg države in takšen je dolžniški pogoj, ki ga je človek pridobil pred Bogom. Če se lahko rešimo, se to ne zgodi zaradi našega zaslužja ali za naših spretnosti, ampak preprosto zato, ker je Bog plačal ta dolg za nas, ga je plačal sam za nas, da smo se ga lahko osvobodili. Na križu smo bili kupljeni po neizmerni ceni (1 Kor 6,20) Jagnjetova kri nas je odrešila greha, tako da smo zdaj zaslužni in nismo več dolžniki. Res je torej tisto, kar pravi Psalmist: »Če boš pozoren na krivde, o GOSPOD, Gospod, kdo bo mogel obstati? Toda s teboj je odpuščanje, da bi te strahoma spoštovali!" (Ps 130,3-4). Nezasluženo odpuščanje, ki nam ga je Bog podelil v svojem umrlem Sinu, da bi se odkupil za naše grehe, vendar je jasno in neizpodbitno ter predvsem odločilno. Zakaj potem ne bi smeli odpuščati sovražnikom, saj smo bili sami predmet odkupnine in odpuščanja od Boga? Še posebej, če upošteevamo, da je dolg (napačen) drugih do nas malenkost glede na tisto, kar smo sklenili z Bogom: sto »denarijev« je danes mogoče enačiti s 50 ali 100 evri in dejansko predstavljajo smešno številko, ki bi jo kljub temu lahko vedno odobraval, ne da bi se poslabšalo naše finančno stanje. Preprosto povedano, pa naj se nam zdi še tako velik greh, ki ga drugi storijo do nas, je vedno nepomemben v primerjavi s tistimi, ki ga storimo kot nevredni služabniki. Uporaba brezobzirnosti in zanikanja do tistih, ki prosijo za naše odpuščanje, ravno v skladu z držo našega hudobnega in počasnega služabnika, pomeni, da sploh nismo upoštevali dobronamernosti, ki smo je bili deležni, ne da bi izkoristili zares grozljivo izkušnjo, ki smo jo prejeli, in se je za nas dobro končala, pa ostajmo na ravni neizprosnosti do bližnjega in cinizmu tako da bi zaradi manjšega dolga, brata poslali k sodniku. In to vodi do božje obsodbe. Pravzaprav je to, da smo postali predmet usmiljenja, zadosten razlog, zakaj nas spodbujajo k uporabi usmiljenja, in to še bolj v posebnosti odpuščanja, ki ga ne moremo podeliti drugim. Kot smo rekli na začetku, gre za izključno prakso vere, torej za verovanje in identificiranje z Božjimi pričakovanji, ki so daleč od naših pogledov na pravičnost. In kdor nima vere, ne more imeti niti milosti. A potrebno je reči še naslednje. Z odpuščanjem ni vsega konec. Odpuščanje ne izbriše rane, ki nam jo je greh povzročil v srcu. Odpuščanje ni nekakšna tipka: on/off. Nekatere rane se zacelijo enostavno, druge se sploh ne zacelijo. Navsezadnje se niti rane našega Gospoda po Vstajenju niso zacelile, niti se ne bodo nikoli zacelile. Nasprotno, Kristusove rane predstavljajo osebni dokument, s katerim se prepoznajo njegovi privrženci. Tudi naše rane, velike ali majhne, lahko pustijo globoke brazgotine. Imamo svobodo, da jih uveljavljamo - gre za dinamiko zamere, zamere, ki so sinonimi - ali pa jih ne uveljavljamo v imenu vere. "Po Kristusu, s Kristusom in v Kristusu ...", na koncu evharistične liturgije oznanj duhovnik, da obhaja posvečeni kruh in vino: kot nam je odpustil, ne zato, ker smo imeli pravico, ampak ker (Kristus) je v vsem podrejen svojemu Očetu, zato bomo tudi mi odpuščali ne zato, ker ima bližnji pravico in jo lahko zahteva, ampak zato, ker smo Božji otroci, bratje in sestre v Kristusu in med seboj.

ŽUPNIJA TOMAJ

OZNANILA ZA: TOMAJ AVBER in KAZLJE
24. NEDELJA MED LETOM

Štev.:38/LETO VIII.

13.SEPTEMBER 2020

Tisti čas je Peter pristopil k Jezusu in mu rekel: »Gospod, kólikokrat naj odpustim svojemu bratu, če greši zoper mene? Do sedemkrat?« Jezus mu je dejal: »Ne pravim ti do sedemkrat, ampak do sedemdesetkrat sedemkrat.

Zato je nebeško kraljestvo podobno kralju, ki je hotel napraviti račun s svojimi služabniki. Ko je začel računati, so mu privedli nekoga, ki mu je bil dolžan deset tisoč talentov. Ker ni imel s čim povrniti, je njegov gospodar ukazal prodati njega, njegovo ženo, otroke in vse, kar je imel, ter poravnati dolg. Služabnik je tedaj padel predenj in ga prošil: »Potrpi z menoj in vse ti povrnem.« Gospodar se je tega služabnika usmili, opróstil ga je in mu dolg odpústil. Ko pa je služabnik šel ven, je srečal enega svojih soslúžabnikov, ki mu je bil dolžan sto denarijev. Zgrabil ga je, ga davil in rekel: »Vrni, kar si dolžan!« Ta je padel predenj in ga prošil: »Potrpi z menoj in ti povrnem.« Óni pa ni hotel, ampak je šel in ga vrgel v ječo, dokler mu ne bi povrnil dolga. Ko so njegovi tovariši videli, kaj se je zgodilo, so se zelo razžalostili in šli svojemu gospodarju podrobno povedat, kaj se je zgodilo.

Tedaj ga je gospodar poklical k sebi in mu rekel: »Hudobni služabnik! Ves dolg sem ti odpústil, ker si me prošil. Ali nisi bil tudi ti dolžan usmiliti se svojega soslúžabnika, kakor sem se jaz

usmiliil tebe?« In njegov gospodar se je razjézil in ga izročil mučiteljem, dokler mu ne bi povrnil vsega dolga. Tako bo tudi moj nebeški Oče stóril z vami, če vsak iz srca ne odpústi svojemu bratu.«

Telefon: pisarna: 05 992 2239; Župnijska spletna strani: <https://zupnija-tomaj.rkc.si>. TRR: SI56 1971 0501 2789 029 (DBS, SWIFT SZKBSI2X); DŠ župnije: 83155317. Odgovarja: Gabrijel Vidrih, župnik; gabrijelvidrih1@gmail.com; Tel.: 041 649 617; župnija: gvidrih@zupnijatomaj.si

DUHOVNI KOTIČEK

Že Stara zaveza pogosto govori o odpuščanju bližnjemu. Berilo iz Sirahove knjige, ki ga poslušamo na današnjo nedeljo, je jasno: mržnja in jeza sta ostudni in le grešnik se ju trdno drži. Vsak od nas se mora spomniti svojega položaja in svoje človeške krhkosti. Če bom mislil na to resničnost svojega bivanja, nam bo težko obsojati in ne odpuščati. Ne pozabimo, da smo skupnost dolžnikov.

V življenju in smrti smo Božja last, saj smo popolnoma odvisni od Boga nam sporoča apostol Pavel v pismu Rimljanom. Če torej pripadamo Kristusu, ki je Gospod živih in mrtvih, čemu bi druge obsojali? »Ti, ki sodiš svojega brata, kdo si?« nas sprašuje Jezus sam. Prepustimo sodbo Bogu, da bomo skupaj z vsemi brati in sestrami za vedno Gospodova last.

Da bi to lažje doumeli, nas v evangeliju opomni pretresljiva prilika o neusmiljenem kraljevem hlapcu, ki nam sporoča temeljno vsebino evangelija: kakor je Gospod nam vsem na križu odpustil grehe, tako zahteva, da odpuščamo tudi mi. To ni neko medlo priporočilo, to je Božji ukaz, kateremu se je treba pokoravati. Kdor ne bo odpustil, mu ne bo odpuščeno.

Zato Jezus preusmerja pojmovanje pravičnosti od mrtve črke k živemu človeku. Gospodar ob polaganju računov ne bo gledal na umazanijo tvojih rok, temveč na omadeževanost tvojega srca. Ne bo ga zanimal tvoj odnos do predpisov, temveč tvoj odnos do ljudi. Vrat v nebeško kraljestvo si ne boš odprl z izpolnjevanjem obredov, temveč s poravnavanjem računov med brati.

RAZPORED SV. MAŠ

14.09.2020 PONEDELJEK Povišanje sv. Križa	KRIŽ	19.00	++MARIJA in MIRO MACAROL, Križ188
15.09.2020 TOREK Žalostna Mati Božja	KAPELA	19.00	PO OSEBNEM NAMENU, Tomaj 7
16.09.2020 SREDA Kornelij, pp. Ciprijan šk. in muč.	KRIŽ	19.00	+NERINO FERFOLJA, pn. Križ
17.09.2020 ČETRTEK Robert Bellarmin, šk. in c.uč.	KAPELA	19.00	V čast angelom varuhom in priprošnjko božjemu varstvu ob začetku šole in verouka, Tomaj 120
18.09.2020 PETEK Riharda, cesarica	KAPELA	19.00	V čast blaženemu Antonu Martinu Slomšku ob začetku šole in verouka, Križ 145
19.09.2020 SOBOTA Januarj, šk. in muč.			
20.09.2020 25. NEDELJA MED LETOM	KAZLJE TOMAJ	8.30 10.00	V zahvalo ob 50-letnici poroke, Kazlje 45a ZA ŽUPLJANE

Jezus Kristus nam vselej želi pomagati, da bi mogli odpuščati. Veliko je stvari, ki jih moramo odpustiti ... Sprtost s sosedom, ženo ali možem, ki že ves teden ne govoriga; snaha ali zet se ne razumeta s taščo in tastom, na delovnem mestu delavec grdo gleda sodelavca ... In še in še bi lahko naštevali oblike sovraštva in nerazumevanja med nami. Vsak dan znova se obračajmo na Gospoda, da nam da moči, da bi zmogli odpuščati. Naj bo to pot, po kateri bodo tudi drugi preko nas spoznavali Jezusa.

Verouk začenjamo ta ponedeljek, 14.9. Za začetek velja tale razpored:

ponedeljek:

ob 16h: 3. razred, ob 17h: 7. in 8.razred.

četrtek:

1.in2.razred: 14.30, 5.razred ob 16h, 6.razred ob 16.45.

Srečanje za starše 5.in 6. razreda je v soboto, 19.9. ob 9h

Učenci, ki imate veroučne knjige iz župnišča, jih vrnete ob prvi veroučni uri.

Vsi veroučenci boste ob srečanjih dobili kuvertico z vsemi potrebnimi pojasnili.

Srečanje ŽPS bo v torek, 15.9. ob 19.30.